

змии и спря за няколко секунди до ъгъла на катедралата.

Изправена на платформата, младата жена гледаше изумена тоя толкова познат град, който се разгъваше бързо пред нея — сега вече в съвсем нов, загадъчен образ. Над древния портал на църквата, едва съзиран през воденистия въздух, слизаше процесия от каменни старци, притиснати един до друг, в дълги роби и строги очи, оживели в тоя час. Гигантските розетки тъмнееха зловещо озъбени, по ъглите висяха над земята клюнове на чудовищни птици, излюпени от мрака. Автобусът зашумя меко по асфалта, мина отново край градина с възлести дървета и се насочи към шумна улица, дето мъждееха много светлини. За миг, над колата изникна покривът на кметството и върху острия ръб пробегнаха десетте железни херолди, изправени на един крак, с тъмни хоръгви в ръце, като десет черни рицари над града.

От минута на минута младата жена имаше чувство — все по-ясно и по-тревожно — че се движи в някакви глухи, дълбоки и потайни низини. Тук владееха неизвестни закони, царуваше някаква абсолютна, дързка свобода, пълзяха неясни